

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

The Death Sculptor

Copyright © Chris Carter, 2012

This book is copyright under the Berne Convention. No reproduction without permission.* and © 1997 Simon & Schuster Inc. All rights reserved.

Translation rights arranged by Plima Agency.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-077-8
COBISS.SR-ID 114013449

VAJAR SMRTI

Kris Karter

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Ovaj roman posvećen je svim čitaocima koji su se
takmičili da postanu lik u ovoj knjizi, a posebno
pobednici Alis Bomont iz Šefilda.
Nadam se da ste svi uživali.

Zahvalnica

Mnogi smatraju pisanje usamljeničkim poslom, ali ja uopšte nisam sâm. Izuzetno sam srećan što imam pomoć, podršku i prijateljstvo nekih neverovatnih ljudi. Darli Anderson je moj prijatelj i najbolji agent koga bi pisac mogao poželeti. Kamila Rej mi je još jednom pomogla da jednostavan nacrt pretvorim u završen roman. Hvala Maksin Hičkok, mojoj fantastičnoj urednici iz izdavačke kuće „Simon & Schuster“, što je tako sjajna u svemu što radi, i na njenoj podršci, sugestijama i vođstvu od prve do poslednje reči. Hvala Emi Laut na stručnim primedbama i savetima. Samanti Džonson na tome što me je slušala i bila uz mene. Svima iz izdavačke kuće „Simon & Schuster“ što su svakog dana svojski radili na svim aspektima izdavačkog procesa. Ijanu Čapmanu, Suzan Babono, Florens Partridž, Džejmiju Grouvsu i svima iz izdavačke kuće „Simon & Schuster“. Ljudi, najbolji ste. Hvala i svim čitaocima i ostalima koji su od početka pružili tako sjajnu podršku meni i mojim romanima.

1.

„O bože, kasnim”, rekla je Melinda Volis, skačući iz kreveta pošto je bacila umorni pogled na digitalni sat na stočiću pored kreveta. Ostala je budna do pola četiri spremajući se za ispit iz kliničke farmakologije koji treba da polaže za tri dana.

I dalje sanjiva, bauljala je po sobi pokušavajući da se seti odakle da počne. Pohitala je u kupatilo i uhvatila svoj odraz u ogledalu.

„Sranje, sranje.”

Izvadila je šminku iz torbice i počela da puderise lice.

Melinda je imala dvadeset tri godine i prema članku koji je pre koji dan pročitala u jednom ženskom časopisu, bila je pomalo punačka za svoju visinu. Bila je visoka samo metar šezdeset dva. Duga smeđa kosa uvek joj je bila vezana u rep, čak i kad je išla na spavanje, i nikad nije izlazila iz kuće da na lice ne stavi bar osnovnu šminku kako bi sakrila obraze pune akni. Umesto da opere zube, samo je štrcnula malo paste u usta kako bi se otarasila noćnog zadaha.

Vrativši se u sobu, našla je odeću uredno složenu preko stolice pored radnog stola – belu bluzu, čarape, belu suknju do kolena i ravne bele cipele. Obukla se u rekordnom roku i izjurila iz gostinske kućice prema glavnoj zgradi.

Melinda je bila studentkinja treće godine škole za negu i brigu o pacijentima na Univerzitetu Kalifornije. U sklopu obavezne prakse svakog vikenda je radila kao medicinska sestra za kućnu negu. Prethodnih četrnaest vikenda radila je za gospodina Dereka Nikolsona u Čeviot hilsu u zapadnom Los Anđelesu.

Samo dve nedelje pre nego što je angažovana, gospodinu Nikolsonu je dijagnostikovani uznapredovali rak pluća. Tumor je već bio

veličine pesnice i brzo ga je izjedao. Hodanje mu je bilo previše bolno, a ponekad mu je trebala pomoć aparata za disanje i govorio je je-dva čujnim glasom. Uprkos molbama njegovih ćerki, odbijao je hemioterapiju. Odbijao je da provede dane zatvoren u bolničkoj sobi i odlučio je da ono vremena što mu je preostalo provede u svojoj kući.

Melinda je otključala ulazna vrata i ušla u prostrani lobi, pa pro-jurila kroz veliku, ali oskudno nameštenu dnevnu sobu. Spavaća soba gospodina Nikolsona bila je na spratu. Kao uvek, kuća je ujutru bila jezivo tiha.

Derek Nikolson je živio sâm. Žena mu je preminula dve godine ranije i mada su ga ćerke posećivale svakog dana, imale su sopstvene živote i obaveze.

„Izvinite što kasnim”, doviknula je Melinda iz prizemlja. Ponovo je pogledala na sat. Kasnila je tačno četrdeset tri minuta. „Sranje!”, tiho je promrmljala. „Dereće, jeste li budni?”, upitala je, prišavši stepeništu. Krenula je naviše preskačući po dva stepenika.

Derek Nikolson joj je prvog vikenda rekao da ga zove po imenu. Nije mu se dopadalo zvanično oslovljavanje s „gospodin Nikolson”.

Kad je prišla vratima njegove spavaće sobe, Melinda je osetila snažan, mučan smrad koji je dopirao iznutra.

O, *dođavola*, pomislila je. Očigledno je zakasnila da ga odvede u toalet.

„Dobro, hajde prvo da vas očistimo”, rekla je otvarajući vrata, „a onda ću vam doneti doruč...”

Celo telo joj se ukočilo, oči su joj se užasnuto razrogačile, a pluća ostala bez vazduha kao da je odjednom lansirana u svemir. Osećala je kako joj se sadržaj želuca diže u usta i povratila je na samim vratima.

„Gospode bože!” To su bile reči koje je Melinda nameravala da izgovori dok je pomerala drhtave usne, ali s njih nije dopro nikakav zvuk. Noge su počele da je izdaju, svet je počeo da se vrti i obema rukama se uhvatila za dovratak da ne bi pala. Tada su njene užasnute zelene oči odlutale na suprotni zid. Njenom mozgu je trebao trenutak da shvati šta vidi, ali kad je shvatio, srce su joj poput oluje ispunili iskonski strah i panika.

2.

Leto jedva da je počelo u Gradu Anđela, a temperatura je već prelazila trideset stepeni. Inspektor Robert Hanter iz Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa zaustavio je štopericu na ručnom satu kad je stigao do svoje zgrade u Hantingdon parku, jugoistočno od centra. Jedanaest kilometara za trideset osam minuta. Nije loše, pomislio je, ali znojio se kao ćurka na Dan zahvalnosti, a noge i kolena su ga đavolski bolela. Možda je trebalo da se istegne. U stvari, znao je da treba da se istegne pre i posle vežbanja, posebno posle dugog trčanja, ali uvek ga je mrzelo da to uradi.

Stepenicama se popeo na treći sprat. Nije voleo liftove, a lift u njegovoj zgradi nisu bez razloga zvali „konzervom sardina”.

Otvorio je vrata svog jednosobnog stana i ušao. Stan je bio mali, ali čist i udoban iako bi se ljudima mogao oprostiti utisak da je opremljen nasumično prikupljenim polovnim nameštajem. Tu su bili crni kožni kauč, rasparene stolice, izgreban trpezarijski stočić koji je služio i kao kompjuterski sto i stara polica za knjige, koja je izgledala kao da će svakog časa popustiti pod svojim teretom.

Hanter je svukao majicu i njome obrisao znoj sa čela, vrata i mišićavog torza. Disanje mu se već normalizovalo. U kuhinji je uzeo bokal ledenog čaja iz frižidera i napunio veliku čašu. Radovao se mirnom danu daleko od policijske centrale i sedišta njegove jedinice. Retko je dobijao slobodne dane. Možda bi mogao da se odveze do Venis biča i malo igra odbojku. Sto godina nije igrao odbojku. Ili bi možda mogao da odgleda utakmicu Lejkersa. Bio je siguran da igraju te večeri. Ali prvo treba da se istušira i skokne do praonice.

Popio je ledeni čaj, otišao u kupatilo i osmotrio svoj odraz u ogledalu. Treba i da se obrije. Kad je posegao za gelom za brijanje i brijačem, zazvonio mu je mobilni u spavaćoj sobi.

Uzeo je telefon s noćnog stočića i pogledao u ekran – Karlos Garsija, njegov partner. Tek tada je primetio crvenu strelicu u vrhu ekrana – deset propuštenih poziva.

„Super!”, šapnuo je, javljajući se. Odlično je znao šta znači kad tako rano ujutru ima deset propuštenih poziva od partnera, i to na slobodan dan.

„Karlose”, rekao je Hanter prinoseći telefon uvu. „Šta ima?”

„Gospode! Gde si ti? Pola sata pokušavam da te dobijem.”

Poziv na svaka tri minuta, pomislio je Hanter. Ovo će biti gadno.

„Bio sam na trčanju”, mirno je rekao. „Nisam proverio telefon kad sam se vratio. Tek sad sam video da imam propuštene pozive. Pa šta imamo?”

„Pakleni kaos. Bolje da brzo dođeš ovamo, Roberte. Nikad nisam video ništa slično.” Garsija je kratko zastao, oklevajući. „Mislim da niko nikad nije video nešto slično.”

3.

Čak i u nedelju ujutru Hanteru je trebalo skoro sat vremena da pre-
vali dvadeset pet kilometara između Hantingdon parka i Čeviot hilsa.

Garsija mu nije otkrio mnogo detalja preko telefona, ali očigled-
na zapanjenost i blaga strepnja u glasu svakako su bili neuobičajeni
za njega.

Hanter i Garsija su bili deo male, specijalizovane jedinice u okvi-
ru Specijalne uprave Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije
Los Anđelesa. Njihova jedinica je obrazovana isključivo radi bavlje-
nja serijskim ubicama i ubistvima važnih ličnosti, koja zahtevaju
dugotrajnu istragu i stručnost. Zahvaljujući svom poznavanju psi-
hologije kriminalnog ponašanja, Hanter je bio deo još specijalizo-
vanije grupe. Sva ubistva u kojima je počinilac primenio ekstremno
nasilje ili sadizam njihovo odeljenje obeležavalo je oznakom „UV”
(ultra-violentno). Robert Hanter i Karlos Garsija *su bili* UV jedinica
i zbog toga ih nije bilo lako uzdrmati. Videli su i više nego dovoljno
stvari koje niko drugi na ovom svetu nije video.

Hanter se parkirao pored jednih od nekoliko crno-belih patrol-
nih kola ispred kuće na sprat u zapadnom El-Eju. Novinari su već
uspeli da zakrče uličicu, ali to nije bilo iznenađenje. Obično su sti-
zali na mesta zločina pre inspektora.

Hanter je izašao iz starog crnog *bjuika lesabra* i zapljusnuo ga je
talas toplog vazduha. Raskopčao je sako, zakačio značku za pojas i
polako pogledao oko sebe. Iako je kuća bila u mirnoj ulici, ušuškana
u prijatnom naselju, iza policijske trake već se okupila prilična go-
mila znatiželjnika i brzo se uvećavala.

Hanter se okrenuo prema kući. To je bila lepa zgrada na sprat od crvene cigle s prozorima tamnoplavih okvira i četvorovodnim krovom. Prednje dvorište bilo je veliko i lepo održavano. Desno od kuće nalazila se garaža za dva automobila, ali na prilazu ih nije bilo, osim još policijskih vozila. Forenzički kombi bio je parkiran samo koji metar odatle. Hanter je brzo spazio Garsiju kako izlazi iz kuće. Na sebi je imao klasično zaštitno odelo s kapuljačom. S metar osamdeset osam bio je pet centimetara viši od Hantera.

Garsija je zastao kod nekoliko kamenih stepenika koji vode s verande i skinuo kapuljaču. Nešto duža tamna kosa bila mu je uredno vezana u rep. I on je odmah ugledao svog partnera.

Ignorišući krdo uzbuđenih izveštača, Hanter je pokazao značku policajcu koji je čuvao žutu traku za obeležavanje mesta zločina, pa se provukao ispod nje.

U gradu poput Los Anđelesa, što je zločin jeziviji i nasilniji, novinari koji izveštavaju o kriminalu su oduševljeniji. Većina ih je poznavala Hantera i znali su kakvim se slučajevima bavi. Povikali su, zasuvši ga gomilom pitanja.

„Loš glas daleko se čuje”, rekao je Garsija, pokazavši glavom ka masi kad mu je Hanter prišao. „A potencijalno dobra priča čuje se još dalje.” Dao je partneru novo zaštitno odelo u plastičnoj kesi.

„Kako to misliš?” Hanter je uzeo kesu, otvorio je i počeo da navlači kombinezon.

„Žrtva je advokat”, objasnio je Garsija. „Gospodin Derek Nikolson iz Okružnog tužilaštva Kalifornije.”

„O, to je sjajno.”

„Ali više nije bio aktivan.”

Hanter je zašnirao kombinezon.

„Dijagnostikovao mu je rak pluća u odmakloj fazi”, nastavio je Garsija.

Hanter ga je radoznalo pogledao.

„Nije mu bilo ostalo još mnogo. Koristio je masku za kiseonik, noge ga nisu slušale... Doktori su mu davali najviše šest meseci. To je bilo pre četiri meseca.”

„Koliko je godina imao?”

„Pedeset. Svi su znali da umire. Zašto bi ga neko ovako dokusurio?”

Hanter je zastao. „I nema sumnje da je ubijen?”

„O, nema apsolutno nikakve sumnje.”

Garsija je uveo Hantera u kuću, pa ga proveo kroz lobi. Pored vrata je bila tastatura alarma. Hanter je pogledao Garsiju.

„Alarm nije bio uključen”, objasnio je ovaj. „Izgleda da su ga retko uključivali.”

Hanter se namrštio.

„Znam”, rekao je Garsija, „zašto ga je onda imao, je li tako?”

Nastavili su dalje.

U dnevnoj sobi su dvojica forenzičara uzimala otiske prstiju sa stepeništa i zida u dnu prostorije.

„Ko je našao telo?”, upitao je Hanter.

„Žrtvina lična medicinska sestra”, odgovorio je Garsija i skrenuo Hanteru pažnju na otvorena vrata na istočnom zidu. Iza njih je bio veliki kabinet. Unutra je na antikvarnom kožnom *česterfid* kauču sedela mlada žena sva u belom. Kosa joj je bila vezana pozadi. Oči su joj bile jarkocrvene i naduvene od plakanja. Na kolenima joj je stajala šolja kafe koju je držala obema rukama. Izgubljeno je zurila u daljinu. Hanter je primetio da se blago klata napred-nazad. Očigledno je bila u šoku. S njom je bio jedan uniformisani policajac.

„Je li neko pokušao da razgovara s njom?”

„Ja”, Garsija je klimnuo glavom. „Uspeo sam da izvučem neke osnovne informacije, ali ona se psihički zatvara, i to me ne čudi. Možda bi ti mogao pokušati kasnije. Bolji si od mene u tim stvarima.”

„Bila je ovde u nedelju?”, upitao je Hanter.

„Ona je ovde samo vikendom”, objasnio je Garsija. „Zove se Melinda Volis. Studira na Univerzitetu Kalifornije. Treba da diplomira na smeru za negu i brigu o pacijentima. Ovo je deo njene prakse. Dobila je posao nedelju dana nakon što je gospodinu Nikolsonu postavljena dijagnoza.”

„A radnim danima?”

„Gospodin Nikolson je imao drugu sestru.” Garsija je odšnirao kombinezon i izvadio beležnicu iz džepa na grudima. „Ejmi Doson”, pročitao je ime. „Za razliku od Melinde, Ejmi nije studentkinja. Ona je profesionalna sestra. Starala se o gospodinu Nikolsonu radnim danima. I njegove dve ćerke svakodnevno su ga posećivale.”

Hanter je izvio obrvu.

„Još nisu obaveštene.”

„Znači, žrtva je živela sama?”

„Tako je. Njegova žena, s kojom je bio u braku dvadeset šest godina, poginula je pre dve godine u saobraćajnoj nesreći.” Garsija je vratio beležnicu u džep. „Leš je na spratu.” Pokazao je prema stepeništu.

Penjući se na sprat, Hanter je pazio da ne ometa forenzičare u radu. Odmorište na spratu podsećalo je na čekaonicu – dve stolice, dve kožne fotelje, mala polica za knjige, stalak za časopise i kredenac na kojem su stajale slike u otmenim ramovima. Nejasno osvetljeni hodnik vodio je dublje u kuću, prema četiri spavaće sobe i dva kupatila. Garsija je odveo Hantera do poslednjih vrata sa desne strane i zastao ispred.

„Znam da si već video svakojake bolesne stvari, Roberte. Ja svakako jesam.” Spustio je šaku u gumenoj rukavici na kvaku. „Ali ovo... nisam video ni u košmarima.” Otvorio je vrata.